

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 11C/127/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7913218568
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Berešová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2016:7913218568.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Janou Berešovou v právnej veci navrhovateľky: Z.. U. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F. Y., H. XXX, zast. Mgr. Viktóriou Hellenbart, advokátkou v Lučenci, Martina Rázusa 23 proti odporcom : 1./ Petit Press, a.s., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, IČO : 35 790 253 2./ J.. X. Y., bytom v X., Z. XX, obaja zastúpení JUDr. Patrikom Palšom, advokátom v Prešove, Masarykova 13 o ochranu osobnosti t a k t o

rozhodol:

I./Návrh voči odporcovi v 2. rade J.. X. Y. z a m i e t a.

Navrhovateľka je povinná uhradiť odporcovi v 2. rade na trovách konania sumu 1.561,33 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu.

II./Odporca v 1.rade Petit Press, a.s. je povinný zaplatiť navrhovateľke z titulu nemajetkovej ujmy sumu 2.000,-Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti návrh voči odporcovi v 1. rade z a m i e t a.

Vo vzťahu medzi navrhovateľkou a odporcom v 1. rade sa účastníkom náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa v spore o ochranu osobnosti naposledy upraveným žalobným návrhom domáhala rozhodnutia o povinnosti odporcov písomne sa jej ospravedlniť v Zemplínskom denníku a v Roľníckych novinách v tomto znení :

„Vydavateľ denníkov Košický denník Korzár, Zemplínsky denník a týždenníka Roľnícke noviny Petit Press a.s. a autor článkov X. Y. sa touto cestou ospravedľujú Z.. U. R. za uverejnenie článkov dňa 30.01.2002 v Košickom denníku Korzár, Zemplínskom denníku, dňa 31.01.2002 v týždenníku Roľnícke noviny o jej osobe, v ktorých ju nepravdivo označili za konateľku spoločnosti AGROKAM s.r.o., ktorá sa dostala viackrát do rozporu so zákonom „,

Ďalej sa ospravedľujú za uverejnenie textu „ svojvoľne a bez vedomia predstavenstva družstva i odborného ohodnotenia sama stanovila kúpnopredajné ceny. Keď už vedela za koľko, prišla na fiškálny nápad a sama sebe predala technické zariadenie družstva „ a textu

„ Preto začala s rozpredajom majetku, ktorý pretransformovala na svoju eseročku“, ktoré informácie si neoverili a tieto neboli pravdivé,

s tým, že odporca v 1. rade je dané ospravedlnenie povinný zverejniť v lehote do 1 mesiaca od právoplatnosti rozsudku a odporca v 2.rade je povinný strpieť zverejnenie daného ospravedlnenia Súčasne žiadala, aby súd zaviazal odporcov zaplatiť jej spoločne a nerozdielne náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.958,18 € (300.000,-Sk).

Návrh odôvodnila tým, že odporca v 1. rade Petit Press, a.s. zverejnil vo svojich novinách dňa 30.01.2002 a dňa 31.01.2002 o nej články, ktorých autorom je odporca v 2. rade J.. X. Y..

Menovaný napísal o nej do novin bez predchádzajúceho preverenia si obdržaných informácií a bez jej autorizácie. Články obsahovali nepravdivé, skreslené, informácie, akési polopравdy o jej osobe ako bývalej predsedníčke Roľníckeho družstva v obci T. X. tak, aby preukazovali protiprávnosť jej konania. Články zasiahli negatívne jej osobu a ich uverejnením boli porušené jej ústavné práva na ochranu občianskej cti, vážnosti a ľudskej dôstojnosti, medzi širokou verejnosťou.

Negatívum spočíva v narušení vzťahov medzi ňou a spoluobčanmi, čím došlo k výraznému zhoršeniu kvality jej života.

Odporca v 1. rade žiadal návrh voči sebe zamietnuť. Uviedol, že uverejnením sporných článkov využil len svoje ústavné právo na informovanie verejnosti o protiprávných konaniach iných, lebo je to vec verejného záujmu. Informácie do článkov získal zákonným postupom od polície, a preto sa nejedná o lži a polopравdy z jeho strany. Medzi uverejnením sporných článkov a navrhovateľkou popísanými následkami v jej živote, nie je priama súvislosť. Vzťahy medzi navrhovateľkou a inými občanmi sa zhoršili práve pre jej protispoločenské konanie, ktorého sa dopustila.

Naviac podľa samotnej navrhovateľky k narušeniu vzťahov medzi ňou a spoluobčanmi došlo ešte pred uverejnením posudzovaných článkov, ktoré boli poslednými zo série o navrhovateľke. Články boli zverejnené v období od mája 2001 do januára 2002. Uverejňoval ich on vo svojich periodikách Roľnícke noviny, Košický denník KORZÁR a Zemplínsky denník. Uverejňovali ich však aj iní vydavatelia vo svojich novinách.

Odporca v 2. rade žiadal návrh voči sebe zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie na jeho strane. Článok napísal plniac svoje pracovné povinnosti voči odporcovi v 1. rade Petit Press, a.s., ktorý bol a je stále jeho zamestnávateľom. Právny vzťah medzi nim je založený pracovnou zmluvou.

Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedkov D. U., oboznámením listinných dôkazov- sporných článkov, rozsudku Okresného súdu Košice- okolie sp. zn. 2 T 67/2002 zo dňa 10.05.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8 To 69/2012 zo dňa 24.09.2012 a zistil tento skutkový stav veci :

Navrhovateľka žila vo T. X., okres X.- K. a pôsobila v obci v rokoch 1996 až 2000 ako predsedníčka najprv pôvodného Poľnohospodárskeho družstva X., ktoré skrachovalo. Pre nedostatok majetku bol konkurz na tento subjekt zamietnutý. V roku 1996 bolo založené nové družstvo Agrokam - Poľnohospodárske družstvo a navrhovateľka bola jeho predsedníčkou v rokoch 1998 až do jeho zániku v roku 2000. Družstvo pracovalo na občanmi prenajatej pôde. Po vypovedaní nájmu pôdy občanmi nastali problémy a členovia družstva sa dohodli ku dňu 19.06.2000 na jeho zrušení bez likvidácie rozdelením na dve nástupné spoločnosti : AGRODELTA s.r.o. a AGROKAM Beta, s.r.o.

Dňa 19.06.2000 bola založená obchodná spoločnosť AGRODELTA, s.r.o. s jediným spoločníkom X. Q., ktorý bol súčasne aj konateľom. Druhou konateľkou sa stala navrhovateľka. Dňom 20.07.2000 bola spoločnosť zapísaná do obchodného registra.

Spoločnosť získala do nájmu pôdu pôvodne obrábanú poľnohospodárskym družstvom Agrokam. Aj táto spoločnosť sa dostala do finančných ťažkostí, lebo nezískala dotácie. Spoločnosť predala kravy, aby získala peniaze na ďalší chod. Ich odvozu z dvora prišli zabrániť občania z T., k čomu ich naviedol starosta. Dostavili sa aj novinári, televízia. Tak začala kauza T. X..

Touto kauzou sa zaoberal X. Y., redaktor vydavateľstva Petit Press a.s. od mája 2001 až do konca januára 2002. Počas tohto obdobia vydal o tejto téme najmenej 17 článkov. Posledné články vyšli dňa 30.01.2002 a 31.01.2002. Posúdenie ich obsahu a vplyvu na život navrhovateľky sú predmetom tohto konania.

Dňa 30.01.2002 v periodiku Košický denník KORZÁR a súčasne v periodiku Zemplínsky denník bol uverejnený článok X.Q. Y. s titulkom :

Konateľka spoločnosti Agrokam, s.r.o. Božena P. sa dostala viackrát do rozporu so zákonom.

Podtitulok : Dotácie ministerstvu nevrátila, navyše dokonale vytunelovala družstvo.

Nasledoval tento text :

„ Pomaly rok trvajúca kauza „T. X.“, kde ide o spor podielnikov a vlastníkov pôdy s konateľkou spoločnosti Agrokam s.r.o. U. R.. nabrala v posledných dňoch nový rozmer. Vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania X.- K. totiž tento prípad ukončil návrhom na podanie obžaloby. Dozvedeli sme sa, že U. R.. porušila zákon najmenej v troch prípadoch, pričom ide o trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ako aj o trestný čin podvodu.

Ako sme vás už informovali, podielníci a členovia poľnohospodárskeho družstva (PD) vo T. X. zablokovali ešte v máji roku 2001 prístupovú cestu k hospodárskym budovám družstva, aby zabránili odvozu posledných 16 kráv. Znemožnili tak vstup kupcovi, ktorému 79 kusov hovädzieho dobytku predala bývalá

predsedníčka družstva PD X. U. R.. Táto protestná akcia bola vyvrcholením niekoľkoročného sporu medzi ňou a členmi družstva.

U. R.. nastúpila do funkcie predsedníčky poľnohospodárskeho družstva v X. s pôsobnosťou pre Q. i T. X. v roku 1996. Keďže žije v spoločnej domácnosti so svojim druhom, Q. štátnym príslušníkom, ľudom prisľúbila, že on donesie z Q. nejaké mechanizmy a stroje. Už v priebehu spomínaného roka začala rozmyšľať, ako previesť majetok družstva na spoločnosť Agrokam, s.r.o.. V roku 1997 bol Agrokam oficiálne zaregistrovaný a pani R. začala podpisovať s vlastníkmi pôdy nájomné zmluvy, povedal nám starosta T. X. H. J..

Ako povedal, ľudia dali výpovede z pôdy U. R.. v roku 2000, tým pádom nemohla dostať konateľka dotácie od štátu. „ Preto začala s rozpredajom majetku, ktorý pretransformovala na svoju eseročku „ , uviedol starosta

A práve tu sa dostávame na koreň problému. U. R.. si v roku 1996 samozrejme svojvoľne a bez vedomia predstavenstva družstva i odborného ohodnotenia sama stanovila kúpno-predajné ceny. Keď už vedela za koľko, prišla na fiškálny nápad a sama sebe predala technické zariadenie družstva.

Navyše družstvo nespĺňalo vopred dané podmienky na využívanie 11 miliónov Sk pridelených štátnych dotácií. Ministerstvo pôdohospodárstva príliv dotácií pozastavilo, pričom na časť z nich predpísalo vratky. Peňazí sa však nedočkalo.

Božena P. namiesto toho rozdelila družstvo na dve spoločnosti- Agrokam Beta T. X. a Agrodelta J..

Členovia a podielníci obviňujú U. R.. z toho, že bez ich súhlasu a vedomia previedla majetok PD T. X. v hodnote asi 30 miliónov Sk na novovzniknutý subjekt Agrokam. V Agrokame boli podľa stanov majoritnými vlastníkmi U. R.. a jej druh z Q., čím vlastne vylúčili minimálne 90 percent členov a podielnikov družstva z vlastníctva a pripravili ich tak o majetok, ktorý im patril po transformácii družstva. Agrokam je v súčasnosti už v likvidácii a jeho práva i záväzky prevzali spoločnosti Agrodelta J. a Agrokam U. T. X..

Podielníci a členovia družstva z T. X. napadli súdnou cestou právoplatnosť všetkých rozhodnutí a úkonov, na základe ktorých bol majetok poľnohospodárskeho družstva T. X. prevedený na Agrokam „.

Obsahovo zhodný článok bol dňa 31.01.2002 zverejnený aj v Roľníckych novinách pod titulkom „ Družstvo vytunelovala do vlastnej firmy „.

Navrhovateľka poukázala na dopad daných článkov na jej život. Vypovedala, že v obci T. X. žije asi tristo občanov s príbuzenskými vzťahmi. Pod vplyvom článkov, ktoré o kauze T. X. začali vychádzať v máji 2001 sa zmenilo správanie občanov v obci aj v regióne voči nej o stoosemdesiat stupňov. Kým dovtedy ako dlhoročná funkcionárka na družstve požívala všeobecnú úctu a jej slovo malo váhu, teraz sa od nej väčšina občanov odvrátila a ona sa tak dostala na okraj spoločnosti.

Články z konca januára 2002 boli obrazne povedané poslednou kvapkou v pohári, ktorý pretiekol. V nich totiž odporcovia uviedli, že sa dopustila minimálne troch trestných činov. Písali to ako hotovú vec, hoci v daný deň ona bola len obvinenou v trestnom konaní a v konečnom dôsledku bola odsúdená len pre dva trestné činy. Z trestného činu podvodu bola oslobodená. Tým odporcovia nedodržali zásadu prezumpcie nevinu. Naopak v sporných článkoch na viacerých miestach ju označili plným menom a priezviskom, aby nebolo pochyb, že sa jedná o jej osobu.

Po obci sa pod vplyvom článkov rozšíril názor, že ona je majiteľkou súkromnej firmy, ktorá vytunelovala družstvo. Prítom ona je len konateľkou spoločnosti AGRODELTA s.r.o. Majiteľom je pán Q.. Vôbec titulok článku je chybný, lebo ona nie je konateľkou spoločnosti AGROKAM s.r.o. , taká spoločnosť ani neexistuje.

Tiež nie je pravdou, že nevrátila dotácie ministerstvu poľnohospodárstva, ale družstvo rozdelila na dve spoločnosti. Vratky dotácií za nedodržanie dodávok mlieka a ovčieho syra mal predpísať daňový úrad, ale sa tak nestalo. Ona družstvo nerozdelila na súkromné firmy. Rozhodli o tom členovia družstva na schôdzi. Občania si ale články vyložili tak, ako chceli odporcovia. Začali za ňou pokrikovať, že sa má dobre, lebo im ukradla ich majetky. Označili ju za zlodějku, lebo podľa článkov nemala vrátiť štátu dotácie. Ľudia jej prestali zdravieť. Otrávil jej psov, rozbili okná na dome.

Starosta Obce T. X. H. J. pri osobných stretnutiach jej vulgárne nadával. Zlé vzťahy má s ním od roku 1999, keď odmietol vydať pre vtedajšie poľnohospodárske družstvo Agrokam potvrdenie o vyplatení daní. Tento starosta ako aj starosta Q. X. mali osobný záujem o niektoré pozemky pôvodne obhospodarované družstvom Agrokam a to o tie, ktoré patrili do poľovného revíru.

Odporcovia všetkými článkami tzv. „ Kauzy T. X. „ podporovali takýmto spôsobom snahu istej záujmovej skupiny utvrdzovať obyvateľov obcí T. a Q. X. aj širšieho regiónu v presvedčení o jej protiprávnom, protispoločenskom konaní, čím hrubo zasiahli do jej práv.

Nakoniec sa rozhodla pre odchod z obce. V roku 2004 sa presťahovala do okresu T. X.. Chcela sa zamestnať v poľnohospodárskom podniku v S., kde ju však pre články o kauze X. odmietli. V roku 2007 vyhrala výberové konanie na post riaditeľky odboru sociálnych vecí a rodiny na Úrade práce vo T. X.. Prácu vykonávala do apríla 2009, kedy jej bolo navrhnuté ukončenie pracovného pomeru dohodou, práve kvôli danej kauze. Predvolal si ju riaditeľ a oznámil jej, že na svojom pracovnom stole našiel články o danej kauze a bol vyzvaný z vyšších miest, aby s ňou skončil pracovný vzťah. Následne si už prácu nenašla a odišla do predčasného starobného dôchodku, čo má pre ňu nepriaznivý finančný dopad. Tiež to malo na ňu psychický dopad. Dostala sa úplne na dno. Rezignovala v hľadani si inej práce. Liečil ju syn, ktorý je psychiater. On jej pomáhal morálne, podporoval ju. Rozpadol sa jej vzťah s priateľom Q..

Okolnosti ukončenia pracovného pomeru navrhovateľky na úrade práce potvrdil vo svojej výpovedi pred súdom D.. N. U., bývalý riaditeľ úradu práce. Pamätal si, že s prácou Z.. U.. R. bol spokojný. Vzhľadom na obsah článku, na ktorom bola menovaná vyfotografovaná za rečníckym pultom a písalo sa tam o kauze tunelovania družstva musel na výzvu straníckych orgánov skončiť s dotýčnou pracovný pomer.

Odporca v 1. rade uviedol, že informácie do článkov zo dňa 30.01.2002 a 31.01.2002 získal od vyšetrovacích orgánov postupom podľa § 8a ods. 1 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní informujú o svojej činnosti verejnosť poskytovaním informácií oznamovacím prostriedkom.

Z pripojeného rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 2 T 67/2002 zo dňa 10.05.2012 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8 To 69/2012 zo dňa 24.09.2013 (čl. 117-124) bolo zistené, že navrhovateľka U. R. bola rozsudkom 2 T 67/2002 zo dňa 16.04.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 8 To 42/2010 zo dňa 07.03.2011 právoplatne uznaná vinnou zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 Tr. zákona v bode A/ a zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 2 Tr. zákona v bode B/, ktorých sa dopustila tak, že

A/ v roku 1996 ako predsedníčka PD X. so sídlom v Q. X. si na vyradené základné prostriedky družstva bez vedomia predstavenstva a bez odborného ohodnotenia sama stanovila ich nákupné ceny, kde týmto spôsobom získala do osobného vlastníctva uvedené veci ňou ohodnotené na sumu 32.550,-S, ktorú neuhradila a tento získaný majetok použila ako vklad do novo vzniknutého družstva AGROKAM PD T. X., pričom ho sama ohodnotila na sumu 160.000,-Sk, napriek tomu, že medzi jeho kúpou a vkladom prešlo iba 21 dní a rovnako postupovala aj pri kúpe vyradených základných prostriedkov pre svojho druhu Q., ktorému odpredala traktor, rozmetadlo a rezačku za sumu 31.500,-Sk, bez úhrady a tento získaný majetok ohodnotený Z.. R. na sumu 160.000,-Sk bol vložený do zoznamu peňažných vkladov AGROKAMU PD T. X., pričom týmto spôsobom získali bez súhlasu ostatných členov družstva a jeho predstavenstva majoritný podiel v AGROKAME PD T. X., teda týmto svojvoľným prevodom majetku získala Ing. Puciová spolu so svojim druhom Q. na škodu PD X. neoprávnený finančných prospech v sume 64.050,-Sk

B/ako zodpovedný zástupca a predseda PD X. so sídlom v Q. X. po tom, čo bol založený nový subjekt Agrokam - PD , ktorého bola taktiež členkou predsedníctva, v rozpore so stanovami a bez súhlasu predsedníctva a členskej schôdze postupne previedla hnuiteľný majetok a nehnuteľný majetok PD X. na Agrokam - PD a to vozidlá, ďalej podala návrhy na vklad do katastra nehnuteľnosti dňom 17.07.1997 na nehnuteľný majetok hospodárskeho dvora vo T. X. v celkovej hodnote 7.201.103,-Sk a dňa 19.12.1997 na nehnuteľný majetok hospodárskeho dvora v Q. X. v celkovej hodnote 8.641.187,-Sk a týmto konaní poškodila PD X., so sídlom v Q. X.- J. o celkovú hodnotu hnuiteľného a nehnuteľného majetku v celkovej sume 16.323.669,-Sk.

Podľa § 266 písm. a/ Trestného poriadku súd právoplatne oslobodil Z.. R. spod skutku, ktorého sa mala dopustiť tak, že ako zodpovedný zástupca a predseda AGROKAMU PD T. X. potom, čo mu boli poskytnuté štátne dotácie v roku 1998 v sume 7 miliónov korún a v roku 1997 v sume 4 milióny korún tieto bez vedomia členov predstavenstva nepoužila všetky v zmysle podmienok vyplývajúcich z platných

výnosov, čo bolo preukázané kontrolou Ministerstva poľnohospodárstva v roku 1999, kde bolo zistené, že údaje o výrobe a predaji poľnohospodárskych plodín nesúhlasia s nahlasovanými údajmi, na základe čoho boli štátne dotácie pozastavené, pričom boli predpísané vrátky v celkovej sume 153.673,-Sk, následnou kontrolou daňového úradu bolo vydané rozhodnutie o vrátke neoprávnene použitej dotácie v sume 47.136,-Sk a táto nebola z jej strany realizovaná a aj napriek týmto zisteniam iniciovala zrušenie AGROKAM BETA s.r.o. X., nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Menovaná bola za spáchanie trestných činov odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov (rozsudok Okresného súdu Košice- okolie 2 T 67/02 zo dňa 10.05.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 8 To 69/2012-1409 zo dňa 24.09.2012- čl.117-124).

Trest bol Z.. R. ako účastníčke amnestie prezidenta republiky odpustený.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd právne uzatvára :

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Toto právo fyzickej osoby je zakotvené aj v základnom zákone nášho štátu a to v Článkoch 16 a 19 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá je právnou normou najvyššej právnej sily.

Podľa ustanovenia článku 16 ods. 1 Ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa ustanovenia článku 19 ods. 1,2 Ústavy, každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života.

Podľa ust. § 13 ods. 1,2,3 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo

Podľa Článku 26 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje.

V prejednávanej príhode došlo k stretu dvoch základných ústavných práv a to na jednej strane práva na slobodu prejavu vrátane práva na informácie a ich šírenie zaručeného v čl. 26 ods. 1,2 Ústavy, ktorých nositeľmi sú informačné médiá a na druhej strane práva na ochranu osobnosti pred neoprávneným zásahom podľa čl. 19 Ústavy, ktoré patria občanom.

Pred rozhodnutím o proporcionalite medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti súd ako prvé riešil otázku zodpovednosti odporcu v 2. rade, ktorý namietal svoju pasívnu legitimitáciu.

Podľa ustanovenia § 10 ods. 1,2,3 zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch v znení platnom dňa 30. a 31.01.2002 za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ, za ostatné hromadné informačné prostriedky príslušná organizácia, na ktorú sa vzťahujú všetky ďalšie ustanovenia platné pre vydavateľa.

Z poverenia vydavateľa riadi hromadný informačný prostriedok šéfredaktor. Ďalej sa na riadení hromadného informačného prostriedku môže podieľať redakčná rada. Rozsah jej účasti na riadení hromadného informačného prostriedku, jej zodpovednosť, spôsob vymenúvania a odvolávania jej členov určí vydavateľ.

Ak vydavateľ určí šéfredaktora, zodpovedá vydavateľovi za obsah jednotlivého vydania hromadného informačného prostriedku, najmä potom za to, aby obsah hromadného informačného prostriedku neporušil zákonom chránené záujmy spoločnosti, občanov a organizácií.

Podľa ust. § 16 ods. 1,2 a 3 citovaného zákona v znení účinnom v deň zverejnenia sporných článkov, občania, ktorí využívajú ústavne zaručené slobody prejavu, slova a tlače, požívajú plnú ochranu podľa platných predpisov.

Uverejnenie informácie, ktoré ohrozuje zákonom chránené záujmy spoločnosti alebo občanov, je zneužitím slobody prejavu, slova a tlače.

Za ochranu spoločnosti a občanov proti zneužitiu slobody prejavu, slova a tlače zodpovedajú vydavateľ, šéfredaktor, redaktor a autor v rozsahu vyplývajúcom z platných predpisov. Podľa týchto predpisov sa tiež posudzuje povinnosť vydavateľa na náhradu škody spôsobenej organizáciám alebo občanom obsahom periodickej tlače alebo iného hromadného informačného prostriedku.

Navrhovateľka v tomto konaní za odporcov označila ako odporcu v 1. rade spoločnosť Petit Press, a.s. ako vydavateľa novin, v ktorých boli uverejnené sporné články a za odporcu v 2. rade označila J.. X. Y., ktorý bol v danom období v pracovnoprávnom vzťahu k vydavateľovi ako redaktor. Jeho pracovná zmluva sa nachádza v spise 11 C 127/2013 na čl. 10.

V zmysle citovaných ustanovení zákona o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch redaktor ako autor článku znáša zodpovednosť voči vydavateľovi v súvislosti s vydaným článkom, avšak voči osobe, u ktorej došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti, znáša zodpovednosť vydavateľ. Vydavateľ zodpovedá za periodickú tlač, najmä, aby obsah hromadného informačného prostriedku neporušil zákonom chránené záujmy spoločnosti, občanov a organizácií a jemu za obsah jednotlivého vydania zodpovedá šéfredaktor.

Pod vecnou legitimitáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitimitáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitimitácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitimitácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je potrebné vo vzťahu k odporcovi v 2. rade zamietnuť z dôvodu, že tento odporca nie je v spore pasívne legitimovaný. Odporca v 2. rade podľa zákona nie je voči navrhovateľke nositeľom povinnosti v spore o ochranu osobnosti v súvislosti s obsahom článku, ktorý síce napísal ale vydal ho odporca v 1. rade ako zodpovedný subjekt.

Vo vzťahu navrhovateľky a odporcu v 1. rade oba strany zaujali vo veci rozdielne stanovisko.

Odporca v 1. rade návrh žiadal zamietnuť pre neodôvodnenosť. Podľa jeho názoru v danom prípade svoje ústavné právo informovať verejnosť o veciach verejného záujmu nezneužil v neprospech navrhovateľky. Oba články (ich obsah je totožný) prezentovali stav začatia trestného konania voči navrhovateľke na základe informácií od orgánov činných v trestnom konaní. Informácie skutkového charakteru boli uverejnené citáciou z unesenia o vznesení obvinenia. Informácie tak boli pravdivé, hoci nie presné. Podľa odporcu v 1. rade novinári môžu zjednodušovať alebo aj preháňať ak neprekročia stanovenú mieru tolerancie, k čomu v danom konkrétnom prípade nedošlo. Je nemožné trvať na absolútnej presnosti skutkových tvrdení. Významné je, aby celkové znenie určitej informácie zodpovedalo pravde.

Informovať verejnosť o trestnom stíhaní osoby nie je zasiahnutím do jej osobnostných práv. Prezumpcia nevinny je procesná zásada trestného konania, ktorá nebráni médiám legitímne informovať o trestnom stíhaní osoby. Výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu neporušujú prezumpciu nevinny.

Podľa odporcu v 1. rade v čase vydania oboch článkov - t.j. dňa 30.0.2002 a dňa 31.01.2002 už boli vzťahy medzi navrhovateľkou a spoluobčanmi dávno narušené a to práve pod vplyvom jej negatívneho konania, za ktoré bola v neposlednom rade aj právoplatne odsúdená. Niet tak príčinnej súvislosti medzi zverejnením daných článkov a následkami v živote navrhovateľky.

Navrhovateľka naopak poukázala na skutočnosť, že pre dôvodnosť jej návrhu postačuje, že údaje zverejnené odporcom v 1. rade svojim obsahom, charakterom, intenzitou, stupňovaním boli spôsobilé privodiť ujmu na jej osobnosti. Zdôraznila, že odporca v 1. rade podsunul verejnosti svoje predčasné hodnotiace úsudky, čo mohlo viesť k tomu, že ľudia si mohli vytvoriť klamlivý názor, že ona sa nesprávala v súlade so zákonom. Pritom v čase vydania článkov nebola právoplatne odsúdená, v článku sa však uvádza, že porušila zákon najmenej v troch prípadoch. V článku bola pritom označená priezviskom, takže úmysel zo strany odporcu v 1. rade poškodiť ju bol tak jednoznačne daný.

V spoločnosti sa sloboda prejavu uplatňuje nielen u pozitívnych alebo neutrálnych informácií, ale aj u informácií, ktoré znepokojujú obyvateľov. Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej

spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k veciam verejným a vynášať o nich hodnotové sudy. K veciam verejným patrí aj činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote.

Tieto činnosti môžu byť verejne posudzované, pričom pri ich kritike platí ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú, čo vyplýva z princípu demokracie. Slobodu prejavu, právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom. Jedná sa o limitačnú klauzulu uvedenú v článku 26 ods. 4 Ústavy. Podľa tohto článku slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných... .

Súd pri rozhodovaní o vyváženosti medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti využil otázky (kto, o kom, čo, kde, kedy a ako povedal), z odpovedí na ktoré možno posúdiť v konkrétnom prípade proporcionálnosť dvoch ústavných práv a tiež odlíšiť skutkové tvrdenia od hodnotových súdov.

1./ KTO kritizoval

Sporný text bol zverejnený v novinách Korzár a Roľnícke noviny.

Noviny Korzár patria do siete regionálnych periodík. Sú určené pre širokú verejnosť. Sú mienkotvorné so zameraním na spravodajstvo, teda informácie, komentáre, analýzy z politického diania, ekonomiky, kultúry, medziludských vzťahov.

Roľnícke noviny sú odborným stavovským týždenníkom na vzdelávanie poľnohospodárskej verejnosti. Noviny prinášajú odborné a aktuálne informácie.

U čitateľov oboch novín nie je predpoklad rozlišovania štádií trestného konania vo vzťahu k vine. Zodpovednosť vydavateľa za vierohodnosť poskytnutých informácií je tak zvýšená vzhľadom na charakteristiku novín a okruh a charakteristiku respondentov.

Je dôležité vziať v úvahu fakt, že k informáciám z novín sa môže čitateľ kedykoľvek vrátiť a čitateľ si ich môže osvojiť. Tomuto by mal zodpovedať aj štýl práce redaktora.

2./ KOHO kritizoval

V prejednávanej príhode v sporných článkoch bola kritizovaná navrhovateľka ako bývalá predsedníčka družstva v malej obci a tiež ako konateľka spoločnosti, na ktorú sa družstvo pretransformovalo

Navrhovateľka bola osoba verejne známa v užšom slova zmysle a to najmä v okolí Košíc a tiež medzi poľnohospodármi. Nemožno ju označiť za verejne činnú osobu, ktorú mohlo poznať celé Slovensko.

Táto charakteristika „ obyčajného občana „ ju posúva k vyššej ochrane, lebo sa nachádza v škále osôb - verejne neznámy jednotliviec. Ten má právo na vyššiu ochranu svojej osoby a súkromia na rozdiel od napr. herca, celebrity, politika, ktorí sú verejne známi, a preto sú viac ľuďmi vnímaní a pranierovaní a očakáva sa, že musia znášať vyššiu mieru hodnotenia alebo kritizovania svojej osoby. Tým požívajú nižšiu mieru ochrany osobnosti.

Z. U. R. sa širokej verejnosti sa stala viac známou až v súvislosti s publikovaním o jej trestnom stíhaní. V článkoch bola uvádzaná krstným menom a iniciálou priezviska, raz plným priezviskom alebo uvedením funkcie bývalej predsedníčky družstva. Jej zámena s inou osobou tak nebola možná. Tak sa z neznámeho občana stala osoba verejne známa a to v negatívnom slova zmysle.

3./ ČO bolo kritizované :

Kritizovaný bol problém, ktorý je predmetom verejného záujmu, konkrétne sa jednalo o vytunelovanie družstva navrhovateľkou ako predsedníčkou družstva do svojej súkromnej firmy. Tu je potrebné posúdiť vzťah medzi skutkovým tvrdením a hodnotovým súdom. Veľmi dôležitou otázkou je vyhodnotenie zdroja informácií.

Autor článku píše „ dozvedeli sme sa „. Podľa odporcu informácie boli získané od orgánov polície postupom podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku.

Ako zdroj informácií sa v článku uvádza aj starosta V. X. H. J..

Ďalšie vyjadrenia ako „ porušila zákon najmenej v troch prípadoch, dokonale vytunelovala družstvo do vlastnej firmy, začala rozmýšľať ako previesť majetok družstva na spoločnosť Agrokam. namiesto vrátoč dotácií U.. rozdelila družstvo na dve spoločnosti, pripravila ich tak o majetok „ sú od samotných novín bez uvedenia zdroja.

4./ AKO kritizoval

Obsah článku možno v zásade posúdiť len z hľadiska daného dňa a nie neskoršieho vývoja trestného konania a je tak potrebné vziať v úvahu prezumpciu neviny. Prezumpcia neviny sa zachováva tak, že z textu článku je zrejmé, že otázka viny ešte nie je ustálená a preto použijú sa slová mal niečo urobiť, alebo po preukázaní viny, tiež uvedením len iniciálok mena a priezviska.

Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že v danom prípade bolo uvedením sporných článkov zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľky. V čase keď boli články vydané navrhovateľka nebola súdom uznaná vinnou zo spáchania popísaných trestných činov. Obžaloba prokurátora bola z 04.02.2002 a na súd bola doručená dňa 08.02.2002. (čl.37).

Nebolo teda správne ak odporca v 1. rade v článkoch uviedol jednoznačne tvrdenie, že navrhovateľka porušila zákon najmenej v troch prípadoch, pričom ide o trestný čin... To že uviedol aj informáciu, že bola voči nej podaná obžaloba na veci nič nemení, lebo laická verejnosť túto informáciu nevie vyhodnotiť a berie ako fakt, že kritizovaná osoba je odsúdená, ak sa o nej uvádzajú takéto jednoznačné tvrdenia. Navyše obžaloba voči nej v danom čase ani podaná nebola.

V článku nikde nie sú použité slová, z ktorých by verejnosť pochopila, že konanie navrhovateľky je predmetom posúdenia orgánov činných v trestnom konaní. Nikde sa neuvádza napr. veta „ v prípade preukázania viny „ .

Naopak skutkové tvrdenia v článku sú pravdu skresľujúce. Označenie jednotlivých subjektov a popisanie ich vzájomných vzťahov je nepresné, čo môže viesť k zavádzaniu . Napr. navrhovateľka nebola konateľkou spoločnosti Agrokam s.r.o., lebo takáto spoločnosť ani neexistovala. Navrhovateľka nepodpisovala nájomné zmluvy s občanmi

To všetko svedčí pre jej tvrdenie, že účelom článku bolo jednoznačne znevážiť jej osobu na verejnosti a to ešte pred samotným verdiktom súdu. Za pravdu tomuto argumentu dáva aj to, že osoba navrhovateľky je v článku stopercentne identifikovateľná podľa mena a priezviska, a navyše aj podľa funkcie.

Odporca v 1. rade si bol vedomý mienkotvorného vplyvu svojho článku na širokú verejnosť, keďže noviny Korzár ako aj Rolnícke noviny patria medzi obyvateľmi k obľúbeným periodikám a rozširované sú v značných nákladoch. O to viac mal odporca v 1. rade dbať na svoje povinnosti a jednoznačne podať informáciu, že vec je v štádiu dokazovania viny navrhovateľky a presne si overiť niektoré ďalšie informácie o jej správaní sa.

Navrhovateľka nebola osobou všeobecne známou, ktorá je povinná znášať zvýšenú mieru kritiky svojej osobnosti, pretože pracuje v záujme všetkých občanov štátu. Naopak žila a pôsobila v menšom regióne a nesprávna kritika jej osoby jej priniesla zvýšenú mieru neprijemnosti od spoluobčanov. Uhynul jej pes, mala porozbývané okná na dome, ľudia za ňou pokrikovali.

Je pravdou, že občania mohli byť nespokojní s navrhovateľkiným správaním, je však isté, že dané články ešte viac prispeli k rozduchaniu vášní občanov voči nej.

Súd uzatvára, že v danom prípade nebola dodržaná proporcionalita medzi právami oboch strán. Odporca v 1. rade neoprávnene zasiahol do osobných práv navrhovateľky uvedením nepresných údajov, ktoré síce získal z hodnoverného zdroja (polícia) ale v novinách ich uviedol skreslene. Odporcovi nič nebránilo napísať článok v januári 2002 tak, aby zodpovedal vtedajšej situácii. Situácia bola taká, že navrhovateľka nebola v daných dňoch ani obžalovaná z trestných činov, o ktorých už odporca písal ako o skutkoch, ktoré jednoznačne spáchala.

Odporca pritom vedel predvídať následky uverejnenia článkov, pretože o danej kauze už písal dlhšie obdobie.

Je pravdou, že médiám je daná istá možnosť prehánania a zveličovania. Tá má však tiež svoje hranice a tie boli v danom prípade jednoznačne prekročené. Odporca v 1. rade nepodal v článkoch skutkové informácie, ale namiesto toho vyslovil svoje hodnotové úsudky, ktoré boli spôsobilé navrhovateľku poškodiť, k čomu aj došlo. (prestahovala sa, prišla o nové zamestnanie, bola psychiatricky liečená).

Súd tak uznal argumenty navrhovateľky za dôvodné.

Čo sa týka navrhovateľkou zvoleného spôsobu ochrany jej osobnosti, jej návrh v časti, kde sa domáhala písomného ospravedlnenia, súd zamietol. Nie však z dôvodu, že jej tento spôsob ochrany osobnosti nepatrí. Súd ustálil, že nárok na ospravedlnenie je právne relevantný, teda daný.

Avšak vzhľadom na osobitosti jej prípadu, že sa pred viac rokmi a na ďaleko odštahovala z miesta trvalého bydliska, teda z prostredia kde daná kauza pred 14 rokmi rezonovala, súd zhodnotil, že ospravedlnenie v ňou žiadaných regionálnych periodikách je neefektívne. To práve pre odstup času a vzdialenosť jej terajšieho pobytu na strednom Slovensku.

Kauza už v povedomí občanov „ vyšumela, aj sa na ňu zabudlo.

Je nepochybné, že navrhovateľka podala žalobu na ochranu osobnosti ešte v roku 2002. Konajúci súd však spor prerušil, pretože súbežne bolo vedené voči nej trestné konanie. Výsledok trestného konania, či je alebo nie je vinná, potreboval terajší súd ako základný dôkaz pre konečné vyhodnotenie dôvodnosti jej návrhu v občianskoprávnom konaní..

Nebolo prípustné, aby konajúci súd rozhodol o jej žalobe, kým nemal definitívny výsledok trestného konania. V prípade úplného oslobodenia navrhovateľky spod obžaloby prokurátora totiž jej žaloba na

ochranu osobnosti by sa javila v celkom inom svetle ako v terajšej situácii, keď je právoplatne odsúdená pre publikovanú trestnú činnosť.

Hoci súd nepripustil ochranu osobnosti navrhovateľky spôsobom ospravedlnenia odporcu v 1. rade v jeho novinách, priznal ochranu jej osobnosti spôsobom uznania nároku na nemajetkovú ujmu, lebo jej patrí z dôvodov tu uvádzaných.

Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy žiadanej navrhovateľkou v sume 10.000,-€ vzal súd v úvahu skutočnosť, že nielen sporné články z januára 2002 spôsobili zmenu v kvalite života navrhovateľky. Tá sa zhoršila vlastne od prepuknutia celej tzv. „Kauzy T. X. „, čo sa stalo v máji 2001. Situácia postupne gradovala a bola zavŕšená spornými článkami z konca januára 2002. Voľnou úvahou, zhodnotiac dovtedajšie nepriaznivé okolnosti (najmä publikovanie, že robí kriminálne činy, otrávenie psov, rozbitie okien, pokrikovanie ľudí) a porovnajúc ich s následnými udalosťami po januári 2002 (presťahovanie sa, strata nového zamestnania a hlavne to, že v konečnom dôsledku bola za túto kauzu odsúdená) súd dospel k záveru, že jej patrí len pätina žiadanej náhrady.

Sama navrhovateľka uviedla, že do konfliktu s verejnosťou sa dostala skôr, pretože články o kauze T. X. začali vychádzať už v máji 2001. Teda už v tom čase verejnosť bola informovaná, že s osobou navrhovateľky sa spája nejaká nekalá činnosť, čím sa dostala do povedomia v zlom svetle. Tieto predchádzajúce články ale neboli napadnuté žalobou, preto ich súd bližšie neskúmal.

V každom prípade vychádzal súd z toho, že nielen posledné dva články spôsobili zneváženie povesti navrhovateľky. Dôkazom toho sú ňou tvrdené následky o otrávení psov, rozbití okien, pokrikovaní občanov časovo pred publikovaním článkov.

Sporné články ale zavŕšili proces jej očierňovania začatý v máji 2001 prvými informáciami. Ich autor totiž jednoznačne navodil situáciu, že navrhovateľka je páchatelkou trestných činov, ktoré sú už preukázané, že bola na ňu podaná obžaloba, pričom v danom čase to nebola pravda.

Obsah dotknutých článkov vyznel tak, že informácie o jej osobe boli skresľované a tendenčne prejavené, hoci boli čerpané z oficiálnych pravdivých zdrojov. Bežný čitateľ si podľa posledných článkov mohol vytvoriť jednoznačný názor o vine navrhovateľky (ktorá vina v tom čase ešte nebola vôbec istá). Je pritom jedno či išlo o ľudí, ktorí boli priamo dotknutí touto kauzou (najmä členovia družstva) alebo ju sledovali od počiatku (lebo napr. poznali navrhovateľku) alebo išlo o občanov, ktorí o veci nič nevedeli a zaregistrovali len tie posledné články.

To, že navrhovateľka bola v konečnom dôsledku skutočne odsúdená v podstate pre publikovanú trestnú činnosť našlo odraz v znížení žiadanej náhrady, že jej súd nepriznal celú ňou požadovanú sumu odškodnenia.

Na základe uvedených skutočností rozhodol súd v zmysle výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania medzi navrhovateľkou a odporcom v 2. rade, voči ktorému bol návrh zamietnutý rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (OSP). Úspešnému odporcovi v 2. rade priznal trovy právneho zastúpenia advokátom za tieto úkony právnej služby :

11.06.2002- prevzatie veci

08.08.2002 vyjadrenie k žalobe

16.09.2002 účasť na pojednávaní

24.04.2013 účasť na pojednávaní

16.05.2013 písomné podanie vo veci- vyjadrenie k vykonaným dôkazom na výzvu súdu

24.09.2013 písomné podanie vo veci- vyjadrenie k písomnému podaniu navrhovateľky

14.10.2014 účasť na pojednávaní

30.12.2014 písomné podanie vo veci- vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky

27.04.2016 účasť na pojednávaní

výška odmeny :

11.06.2002 podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z.

spor o 4 samostatné nároky

zdržať sa zásahov - 1/10-tina výpočtového základu - 38,84 €

ospravedlniť sa v denníkoch - 38,84 €

ospravedlniť sa v rozhlase - 38,84 €

náhrada nemajetkovej ujmy - zo sumy 300.000,-Sk - 8.650,-Sk- t.j. 287,13 €

Podľa § 17/4 vyhlášky pri spojení viacerých vecí základná sadzba tarifnej odmeny, ktorá patrí vo veci s najvyššou hodnotou sa zvyšuje o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by inak patrila v každej z ostatných spojených vecí.

Odmena za prevzatie zastúpenia je tak vo výške 287,13 € + 3 krát(38,84 Eur : 2) -345,39 €+ 3,32 € režijný paušál

08.08.2002 -vyjadrenie k žalobe -345,39 € + 3,32 €

16.09.2002 - účasť na pojednávaní-276,31 € v+ 3,32 €(základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o20% ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb)

24.04.2013 podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z.

účasť na pojednávaní - 45,65 € + 7,81 € režijný paušál

Podľa§ 10/8 vyhlášky vo veciach ochrany osobnosti podľa OZ je tarifnou hodnotou suma 2.000.,-€ ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Odmena za úkon právnej pomoci pri tarifnej hodnote 2.000, € je vo výške 91,29 €. Základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (91,29 € delené 2 = 45,65 €)

16.05.2013 - vyjadrenie - 45,65 € + 7,81 €

24.09.2013- vyjadrenie - 45,65 € + 7,81 €

14. 10.2014- účasť na pojednávaní - 45,65 € + 8,04 €

30.12.20014- vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky - 45,65 € + 8,04 €

27.04.2016 - účasť na pojednávaní 45,65 € + 8,58 €

spolu trovy práv. zastúpenia 1.299,04 € plus 20% DPH- t.j., 259,81 € - celkom : 1.558,85 €

cestovné náhrady -cesta na pojednávanie dňa 13.03.2013 vlakom KE- TV - 2,48 €

S P O L U trovy konania odporcu v 2. rade : 1.561,33 €.

Vo vzťahu medzi navrhovateľkou a odporcom v 1. rade rozhodol súd o trovách konania podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadnemu z týchto účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľka bola v konaní úspešná len čiastočne, lebo jej návrh na písomné ospravedlnenie v periodikách odporcu v 1. rade sú zamietol. Rovnako navrhovateľka zaviniła čiastočne zastavenie konania o ňou uplatnených nárokoch zdržať sa zásahov do jej osobnostných práv, o povinnosti odporcu v 1. rade ospravedlniť sa jej v obecnom rozhlase. Na druhej strane aj odporca v 1. rade bol v konaní čiastočne neúspešný, lebo bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľke nemajetkovú ujmu, ktorej výšku určil súd vlastnou úvahou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach v 3 exemplároch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods. 3/ uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§ 205 ods. 1/.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť v zmysle ust. § 205 ods. 2 len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona /§ 251 ods. 1/.